

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 417/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDACTED], s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v wmene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Zuzana Zimanová, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 37496/2015-61/D/67 z 10. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Ministerstva spravodlivosti

Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 37496/2015-61/D/67 z 10. júna 2015 (ďalej aj „namietané oznámenie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 38/2010-851 z 27. januára 2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 To 74/2014-887 z 23. októbra 2014 bol obžalovaný [REDAKOVANÉ] podľa § 285 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda sp. zn. 2 Pv 9/09 vo veci obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona. Sťažovateľka ako poškodená v trestnom konaní sa obrátila na ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) s podnetom na podanie dovolania voči právoplatnému oslobodzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 38/2010 z 27. januára 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 74/2014 z 23. októbra 2014. Minister spravodlivosti listom č. 37496/2015-61/D/67 z 12. marca 2015 (ďalej aj „oznámenie ministra spravodlivosti“) sťažovateľke oznámil, že nevyhovel jej podnetu na podanie dovolania, ktoré sťažovateľka napadla sťažnosťou podľa zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov, ktorú vybavil minister spravodlivosti namietaným oznámením. V ostatnom podala sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu.

3. V podanej sťažnosti sťažovateľka veľmi detailne rozviedla skutkové okolnosti trestnej veci, v ktorej vystupovala ako poškodená, pričom v súhrne konštatovala, že *«Je faktom, že prvostupňový súd vo svojom rozsudku uvádza, „že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný a preto tohto spod obžaloby oslobodil“.* *Odvolačný súd už uvádza: „nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný“.* *Odbor trestného súdnictva uvádza, že podľa judikatúry NS SR: „odsudzujúci rozsudok..., ak nie sú žiadne dôvodné pochybnosti o vine obvineného.“ + uviedol aj zásadu in dubio pro reo. Pri tom však k tomuto záveru dospel pri totálnom ignorovaní priameho dôkazu z výpovedí [REDAKOVANÉ] tak*

z prípravného konania ako aj z konania pred súdom. To, že [REDAKOVANÉ] uviedol v odvolacom konaní v písomnej listine, že mu poškodená údajne prezradila, že si vydieranie vymyslela, je nelogický poznatok v spojení s jeho priamym svedectvom, kde prostredníctvom jeho osoby obžalovaný vydieral poškodenú, ktoré neodvolal. Nuž nech minister spravodlivosti osobne posúdi, či ak niekto, keď priamo potvrdzuje tvrdenia iného vlastným zážitkom s obžalovaným (teda priame svedectvo poškodenej potvrdzuje svojím priamym svedectvom), aj keď v inom čase a na inom mieste, ale s rovnakým alebo obdobným obsahom, pričom výpoveď iného vlastným zážitkom si vypočul od iného (poškodenej) a následne tvrdí v písomnej listine, že iný mu uviedol, že si svoj zážitok vymyslel, sa nestal motivovaný a tak ovplyvnený.

Minister spravodlivosti Slovenskej republiky nemusí pri podávaní dovolania pre nesprávne zistený skutkový stav v podstatných okolnostiach z vykonaných dôkazov bez dôvodných pochybností preukázať vinu obžalovaného. To je úlohou súdu, nie ministra spravodlivosti. Zákonnou podmienkou na podanie dovolanie je nesprávne zistený skutkový stav v podstatných okolnostiach z vykonaných dôkazov – je tu zrejmé, že na základe vykonaných dôkazov možno dospieť k záveru o tom, že [REDAKOVANÉ] bol priamym svedkom vydierania poškodenej obvineným, čo potvrdil aj v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom a teda jeho výpoveď je kompaktná s ostatnými časťami výpovedného materiálu. To, že on sám spochybnil svoje nepriame svedectvo, pričom nespochybnil svoje priame svedectvo, samo o sebe zakladá zistenie nesprávne zisteného skutkového stavu spočívajúceho v nepotvrdení skutočností, na ktorých sa zakladá vydieranie, pretože on sám priamo potvrdzuje nepochybným spôsobom existenciu vydierania zo strany obvineného voči poškodenej. Vykonané dôkazy jednoznačne smerujú k preukázaniu viny obvineného, nie je však úlohou ministerstva spravodlivosti preukazovať vinu bez dôvodných pochybností. Ministerstvo spravodlivosti musí mať zistené porušenie zákona t. j. nesprávne zistený skutkový stav v podstatných okolnostiach na základe vykonaných dôkazov, čo je podľa dôvodovej správy jednoznačne doména hodnotenia dôkazov, kde jednoznačne oba sudy nesprávne vyhodnotili resp. vôbec nevyhodnotili priame svedectvo [REDAKOVANÉ] a súčasne dali prednosť poslednej výpovedi [REDAKOVANÉ] iba na základe jej tvrdenia o tom, že ju poškodená mala nútiť k výpovedi, avšak nijako nepreskúmal pravdivosť

tohto jej tvrdenia, pričom mal od svedkov poznatky o ich vydieraní pre ich prvé výpovede. Tým je založená aj vada v podstatných okolnostiach skutkového stavu, pretože skutková veta obsahuje aj časť, ktorej súčasťou je skutkový stav, ktorý sa vykonaným dokazovaním potvrdil – je to práve spomínaná časť skutkovej vety, ktorá sa týka svedectva [REDACTED] [REDACTED] o vydieraní poškodenej zo strany obvineného, ktorý sa vyhrážal pichnutím dcéry poškodenej injekčnou striekačkou.

Najzávažnejší nedostatok v postupe Ministerstva spravodlivosti SR je nielen v tom, že žiadna výpoveď usvedčujúca obžalovaného [REDACTED] nie je podľa Ministerstva spravodlivosti SR priamym dôkazom, keď sa Ministerstvo spravodlivosti SR mylne predostrieť predstavu, že priamymi dôkazmi sú iba pôvodné dôkazy t. j. iba tie, kde svedok má bezprostredné informácie, pričom je zrejmé, že tu dochádza k účelovej konfúzii medzi priamymi a pôvodnými dôkazmi. Teória trestného práva procesného jasne rozlišuje medzi priamym a nepriamym dôkazom v tom, že hranicou medzi nimi je preukazovanie skutočnosti priamo súvisiacou skutočnosťou alebo prostredníctvom nepriamo súvisiacej skutočnosti t. j. priamy dôkazom je aj svedectvo z druhej ruky, pretože od bezprostredného svedka ďalší svedok odvodene počuje bezprostredne vnímané okolnosti prvým svedkom (očitým svedkom teda pôvodným). Nepriamy dôkaz je potom napríklad pôvodný dôkaz, keď svedok videl obvineného na mieste činu, ale nevidel ho pri páchaní trestného činu. Ak ale priamy a súčasne očitý t. j. pôvodný svedok stihne druhému svedkovi vypovedať o jeho pôvodne vypovedanom svedectve, ktoré malo priamy súvis s dokazovanými skutočnosťami, aj ďalší svedok vypovedá priamo, a nie nepriamo, pretože vypovedá o skutočnostiach, ktoré majú priamy súvis s dokazovanými skutočnosťami. Preto vypočutie svedka, ktorý zomiera, iným svedkom, je potom zo strany tohto neočitého svedka priamym ale sprostredkovaným svedectvom, pretože svedok vypovedá o skutočnosti, ktorá má priamy súvis s dokazovanou skutočnosťou. Použitelnosť svedectiev z druhej ruky je samozrejme náročnejšia na hodnotenie, ale v žiadnom prípade nejde o nepriamy dôkaz, ktorý len naznačuje, že mohlo k niečomu dôjsť tým, že preukazuje len sprievodnú okolnosť. Konfúzia pojmov je hojne využívaný nástroj na zakrytie skutočného stavu veci.».

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľka navrhla ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 37496/2015-61/D/67 týkajúcom sa vybavenia podnetu sťažovateľka na podanie dovolania listom z 10. 6. 2015 porušilo základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

Sťažovateľke sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 50.000 eur.

Ministerstvo spravodlivosti je povinné uhradiť trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi sťažovateľky...“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07).

8. Ústavný súd preskúmal podstatné okolnosti tvrdené sťažovateľkou v jej sťažnosti a konštatoval, že táto sa javí ako zjavne neopodstatnená.

9. Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv (bod 3) postupom a oznámením ministerstva spravodlivosti č. 37496/2015-61/D/67 z 10. júna 2015, ktorým jej bol oznámený konečný záver o tom, že jej podnet na podanie dovolania proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 38/2010 z 27. januára 2014 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 74/2014 z 23. októbra 2014 odkladá.

10. Ministerstvo spravodlivosti v namietanom oznámení uviedlo:

«Podľa § 371 ods. 3 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z vykonaného prieskumu je zrejmé, že obvinený poprel v celom rozsahu, že by Vašu klientku p. [REDAKOVANÉ] vydieral. Vaša klientka naopak tvrdí, že ju vydieral, a len preto mu predala piváreň „Švejč“. Jediní svedkovia, ktorí sa k predmetnej veci ako tak vedeli vyjadriť, sú syn poškodenej [REDAKOVANÉ], neter poškodenej [REDAKOVANÉ] a priateľ poškodenej [REDAKOVANÉ]. Ostatní svedkovia buď vôbec nevedeli o nejakom vydieraní, príp. to niekde počuli, alebo im to mala povedať Vaša klientka.

Vo výpovediach vyššie menovaných svedkov sú však viaceré nezrovnalosti, keďže v prípravnom konaní síce usvedčovali obvineného, no neskôr na hlavnom pojednávaní postupne obmieňali, príp. zmierňovali svoje výpovede v tom zmysle, že nikdy neboli svedkami nejakého vyhrážania alebo konfliktov medzi poškodenou a obvineným. Okresný súd sa s ich výpovedami vo svojom rozhodnutí vysporiadal, preto nie je na mieste Vaše tvrdenie, že prvostupňový súd nijako neprihliadal na výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] z prípravného konania, ktoré mali jednoznačne usvedčovať obvineného z vydierania.

Je pravdou, že odvolací súd už vo svojom odôvodnení nespomína, že svedok [REDACTED] mal vypovedať, že mu obvinený uviedol, že sa poškodenej môže čokoľvek stať a jej dcére môže niekto pichnúť jedovatú striekačku, ani to, že svedok [REDACTED] mu mala ponúknuť 10.000,- Eur, keď ju podporí. Súd vzal do úvahy len jeho písomnú svedeckú výpoveď, v ktorej svedok uviedol, že poškodená mu mala povedať po oslobodení obvineného, že všetko si vymyslela. Z vyjadrenia poškodenej bol šokovaný, keďže si uvedomil, že bol dlhodobo jednostranne informovaný samými negatívnymi vecami voči obvinenému a ohľadom vydierania pri predaji pivárne bol uvedený do omylu.

Na druhej strane sa ale odvolací súd vyjadril, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy, tie správne vyhodnotil a na základe nich dospel k správnym právnym záverom.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada „in dubio pro reo“, v zmysle ktorej platí povinnosť konajúcich súdov rozhodovať v prospech obvineného, pokiaľ o jeho vine existujú dôvodné pochybnosti. Na to, aby súd mohol urobiť nespochybniteľný záver o tom, že odsúdený spáchal skutok, ktorý je predmetom obžaloby, musí byť takéto konanie odsúdeného bez akýchkoľvek pochybností preukázané. K tomu však vykonaným dokazovaním nedošlo. V predmetnej veci neexistuje priamy dôkaz, ktorý by obvineného usvedčoval, že spáchal skutok, pre ktorý bol obžalovaný. Svedkovia, ktorí v predmetnej veci vypovedali, mali informácie len sprostredkované, najmä zo strany poškodenej. Žiaden z týchto svedkov nebol prítomný pri žiadnom konflikte medzi obvineným a poškodenou, viacerí zo svedkov dokonca ani nemali vedomosť o tom, že by k nejakému vydieraniu malo dôjsť.

Jediné vyhlásenie, ktoré vyznieva v neprospech obvineného je práve vyhlásenie svedka [REDACTED], avšak aj tento svedok viackrát pri svojich výpovediach uviedol, že nebol pri žiadnom konflikte medzi obvineným a poškodenou, práve naopak títo mali medzi sebou veľmi dobré vzťahy, a ak aj o nejakom konflikte vypovedal, bolo to len sprostredkované z tvrdení poškodenej. Na druhej strane je pravdou, že súd sa len veľmi stroho zaoberal vo svojom odôvodnení týmto jeho vyhlásením, a dokonca sa vôbec nezaoberal jeho vyhlásením, kde uvádzal tento svedok, že mu mala [REDACTED] [REDACTED] núkať peniaze, keď ju podporí. V každom prípade tieto vyhlásenia sú vo svetle ostatných dôkazov nepostačujúce na uznanie viny obvineného.

Na mieste nie je ani Vaše vyjadrenie, že odvolací súd si zvolil vlastný štandard dokazovania – nepochybné preukázanie, že sa obžalobný skutok stal, ďalej, že súd priamych svedkov spojil s nepriamymi a vytvoril tak dojem, že všetci svedkovia sú nepriami svedkovia.

Teória trestného práva rozdeľuje dôkazy podľa vzťahu k dokazovanej skutočnosti na priame a nepriame. Priamy dôkaz priamo potvrdzuje alebo vyvracia dokazovanú skutočnosť. Nepriamy dôkaz potvrdzuje alebo vyvracia skutočnosť pomocou inej skutočnosti, ktorá s dokazovanou súvisí len nepriamo.

Vzhľadom na vyššie uvedené nemôže súd hodnotiť výpoveď svedka, ktorý má len sprostredkované informácie, ako priamy dôkaz. Nakoľko svedkovia vypovedali, že neboli prítomní pri žiadnom konflikte medzi obvineným a poškodenou, nemohol ani súd ich výpovede vyhodnotiť ako priame dôkazy. Uvedené platí aj pre svedka [REDACTED] [REDACTED], ktorá síce najprv tvrdila, že bola prítomná pri vydieraní, no neskôr uvedené vyvrátila a uviedla, že o tom vie len z rozprávania poškodenej.

Na margo výpovede svedka [REDACTED] je potrebné uviesť, že jeden nepriamy dôkaz nestačí na preukázanie dokazovanej skutočnosti, dôkaznú silu má len v spojení s inými dôkazmi. Nepriame dôkazy musia tvoriť sústavu – harmonický celok.

Aby bolo možné vysloviť vinu obvineného, je potrebné vylúčiť všetky pochybnosti. To znamená, že ak po vykonanom dokazovaní a vyhodnotení vykonaných dôkazov ostanú dôvodné pochybnosti o tom, či sa skutok skutočne stal, nie je možné vyniesť odsudzujúci rozsudok, nakoľko tým dochádza k priamemu porušeniu Trestného zákona, Trestného

poriadku a v neposlednom rade i základných práv odsúdeného. Oslobodenie prichádza do úvahy vždy, ak nie je preukázané, že sa stalo to, čo je podľa obžaloby podstatou skutku.

V tejto súvislosti je potrebné tiež uviesť, že proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov, keď po ustálení logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Trestný poriadok pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Všeobecné pravidlo určujúce rozsah dokazovania je v § 2 ods. 10 Tr. por. Z hľadiska hodnotenia dôkazov je rozhodujúcim pravidlom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por.

To, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa vôle Vašej klientky ešte neznamená, že pri postupe súdu skutočne došlo k porušeniu ust. § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jediným dôvodom mimoriadneho zásahu do skutkových zistení v rámci konania o dovolaní je len tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a na ich základe urobenými skutkovými zisteniami, ktorého dôsledkom bolo nesprávne právne posúdenie zisteného skutku. Extrémny rozpor, ktorý by umožnil zasiahnuť do skutkových zistení súdov nie je možné vyvodzovať len z toho, ako súdy hodnotili vykonané dôkazy.

K Vašej námietke, že v konaní boli porušené aj ust. o výsluchu svedka [REDACTED] § 127 až 140, § 261 až 267 Tr. por., je potrebné uviesť, že súdy síce môžu vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl, no je na ich uvážení, či k vykonaniu nejakého dôkazu pristúpia, pri posúdení toho či je skutkový stav dostatočne preukázaný na základe už vykonaných dôkazov.

Vzhľadom na vyššie uvedené bol Váš podnet odložený.»

11. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy,

ktoré sú mu priamo dostupné (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

12. Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka (v danej veci ako podnecovateľka) mala právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jej podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ju vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný (napr. III. ÚS 214/2010). Naostatok, sťažovateľke sú prezentované závery ústavného súdu už známe z rozhodovacej činnosti, na ktorú aj sama poukazuje (II. ÚS 435/2010, II. ÚS 268/2012, II. ÚS 827/2014). V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2015